

А послѣ станалъ, взелъ цигулката и излѣзалъ... Излѣзълъ!
И спрѣлъ подъ нейнитѣ прозорци...

Спрѣлъ и застенала цигулката му... Ту вихъръ отъ звуци въ прѣвара се сипѣли... Ту тихо замѣрали въ далеченъ стонъ... И шѣпнѣла:

— Обичамъ те!... Обичамъ те!...

А нѣми стоели прозорцитѣ и никакъвъ знакъ на животъ, никакъвъ признакъ на жовотъ...

И подъ тѣхъ плачела душата на цигуларя... плачела и думала:

— Обичамъ те!... Обичамъ те!...

И пакъ не отврѣщаль...

Всичко се смълчало, вслушвало се... само нѣми стоели прозорцитѣ ѝ, както прѣди...

И нареждалъ цигуларьтъ до зори:

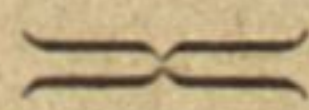
— Обичамъ те! Обичамъ те!...

И щомъ пукнала зората, прѣгърбилъ се той и си отишълъ...

Все тѣй стояло леглото му въ цвѣтя...

Прѣгърналъ цигулката си той и три нощи пѣлъ... пѣлъ за своята първа обичъ...

И щомъ минали тия три нощи, той счупилъ цигулката си, легналъ въ цвѣтята и заспаль Заспаль на вѣки...

СИНЯТА ПТИЧКА

Два старинни замъци стърчаха на два хълма—единъ срѣшу другъ... Зжбати кули, като разперени прѣсти, сочеха небето, като да бѣха разперенитѣ прѣсти въ молящи се ржцѣ... Около тѣхъ—мълчание, което никой не нарушаваше...

Между тѣхъ имаше дълбока непроходима пропастъ... Надъ пропастъта нѣмаше мостъ... И никой не помнѣше да е минавалъ нѣкой отъ единия въ другия замъкъ...

Замъцитѣ изглеждаха като два брата близнаци, раздѣлени отъ зла, тъмна прокоба...

И мълчаха тѣ вѣкове... Гледаха се само, и никога не си продумваха...

А случи се тѣй, че въ единия замъкъ живѣеше дѣвойка, въ другия—момъкъ...

Тѣ купнѣха единъ по другъ... Но пропастъта ги дѣлѣше... Тѣ се виждаха само, и не можеха да си продуматъ... защото гласътъ имъ се губеше въ пропастъта...

И безумно купнѣха единъ по другъ...